

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΜΜΑΔΟΣ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1997 ΕΤΟΣ ΜΖ - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 884 - ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ. - Τ.Κ. 106/82 ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα
Τίμων Προεδυτέρων, Ὁσιώτατοι Πατέρες, Ἀαὲ τοῦ Θεοῦ ἀγαπητέ καὶ περιούσιε,

Διὰ τῆς παρούσης δηλὸν ποιούμεν εἰς τὸν εὐσεβῆ Κλῆρον καὶ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ὅτι συνήλθε ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ τὴν 6ην ΜΑΡΤΙΟΥ 1997 με θέμα Ἡμερησίας Διατάξεως:

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΣΕΒ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ

Παρέστησαν οἱ: 1) Πρόεδρος, Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος καὶ 2) Σεβ. Μητροπολίτης Εὐρείπου κ. Ἰουστίνος. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου κ. Στέφανος δὲν παρέστη, καίπερ κλητευθεὶς. Ὁ ἅγιος Πρόεδρος κ. Ἀθανάσιος ἐνημέρωσε τὴν Ἱεράν Σύνοδον ὡς ἑξῆς:

Τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1995, βασικὸς ὑπαίτιος τῶν τραγικῶν γεγονότων ποὺ ὑπέστη ἡ Ἐκκλησία μας, ἦταν ὁ Ἐπίσκοπος κ. Βικέντιος. Καὶ γιὰ νὰ γίνω πιὸ σαφὴς ὁ Σεβ. κ. Βικέντιος μετὰ τὸν Σεβ. κ. Παῖσιο, ἦσαν ὁ τύπος καὶ ὁ ὑπογραμμὸς ἢ οἱ οὐσιαστικοὶ παράγοντες, τῆς ὑλοποιήσεως τῆς ὑπὸ τῶν ἰδίων ληφθείσης ἀποφάσεως γιὰ τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Κανίγγος 32, ἀναφέροντες γιὰ πρώτη φορὰ τὴν φράση: «πρὸς τὸν τέως Πρόεδρο τῆς Ἱ. Συνόδου». Ἐχοντες δέβαια τό... «τάλαντον» τῆς μηχανογραφίας σὲ ὑπέρτατο βαθμὸ παρέσυραν καὶ ἄλλους συνεπισκόπους τους, ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι μεγαλυτέρα ἡ ἰσχὺς τοῦ πραξικοπήματος τὸ ὁποῖο ἐξέφυαν καὶ ἐξεδήλωσαν, δηλ. τῆς ἀπομακρύνσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν χωρισμὸ καὶ ἀφοῦ ἀπεκόπη ὁ Σεβ. κ. Βικέντιος ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, ἦταν πλέον ἐλεύθερος ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς θέσεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος. Ἔτσι λοιπὸν, μετὰ τὴν σύμπραξιν τῶν: Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου, Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου, Χίου κ. Στεφάνου καὶ Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου ἐνθρονίστηκε ὡς Μητροπολίτης Πειραιῶς ὁ κ. Βικέντιος. Ὁ Εὐρείπου κ. Ἰουστίνος κατ' ἀτυχὴ συγκυρία ὑπέγραψε γιὰ τὴν ἐνθρόνισιν, ἀνακαλέσας ὁμῶς ταυτοχρόνως τὴν ὑπογραφήν του.

Κατόπιν αὐτῶν καὶ ἀφοῦ ὁ διακαὴς πόθος του ὁλοκληρώθηκε (δηλαδή νὰ τεθῇ ἡ Ἱ. Μητρόπολις Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ὑπὸ τὴν κυριαρχία του), ὁ Ἀμερικῆς κ. Παῖσιος εἶχε ὑποσχεθεῖ εἰς τὸν Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιον νὰ συμπράξουν σὲ δύο νέες χειροτονίες Ἐπισκόπων, πράγμα τὸ ὁποῖο δὲν ἐγίνε ποτέ. Αὐτὸ εἶχε σάν ἀποτέλεσμα νὰ ξεσπάσῃ μία νέα διαμάχη μεταξὺ τοῦ Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου καὶ Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου καὶ γιὰ τὸν τερματισμὸ αὐτῆς, χρειάσθηκε νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ κ. Βικεντίου πρὸς τὸν τότε Πρόεδρον τῆς Ἱ. Συνόδου Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου, ἡ φράσις: «πρὸς τὸν τέως Πρόεδρον τῆς Ἱ. Συνόδου».

Όταν λοιπόν απεμάκρυνε τούς Σεβ. κ. Καλλίνικο καί Σεβ. κ. Εὐθύμιο, ἀφοῦ γιά δευτέρα φορά ἀναφέρει τήν λέξη «τέως» ἐπρεπε νά τριτώσῃ τό σχέδιό του. Μ' ἄλλα λόγια νά **τοιχοτομήσῃ** τήν Ἐκκλησία. Σειρά λοιπόν εἶχε ὁ νῦν Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβ. κ. Ἀθανάσιος. Ἡ αἰτία τῆς διαμάχης μεταξύ τῶν Σεβ. κ. Ἀθανασίου καί Σεβ. κ. Βικεντίου ἦταν διότι ὁ Σεβ. κ. Ἀθανάσιος τόν χειροτονήθεντα εἰς Ἀμερικὴν ὡς Ἐπίσκοπο Γαρδικίου Νεκτάριο ἢ Πλωτῖνο Ἀγριτέλη δέν ἤθελε τήν παρουσία του στήν Ἑλλάδα. Ὁ Σεβ. Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος παρέστη μόνο στή χειροτονία εἰς Ἀμερικὴν τοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου Ἀντωνίου Γράμπε καί κατόπιν ἐπέστρεψε στήν Ἑλλάδα. Ἔτσι ὁ Σεβ. κ. Βικέντιος ὡς ἕνας ἄλλος Πάπας καί δίνοντας τήν αἴσθησι, ὅτι ὁ Σεβ. κ. Ἀθανάσιος τοῦ δημιουργοῦσε προβλήματα στά ὅποια κακόβουλα σχέδιά του, ὁ Σεβ. κ. Βικέντιος ἐκήρυξε ἕναν ὑπουλο πόλεμο καί γιά τήν ἀκρίβεια ἐξαπέστειλε παραμονή τῆς ἐορτῆς τῶν ἁγ. Θεοφανείων μία ἀνοικτή ἐπιστολή γεμάτη ἀπό συκοφαντίες, ξεκινώντας τό κείμενό του, μέ τό γνώρισμά μας πιά «πρός τόν τέως Πρόεδρο τῆς Ἱ. Συνόδου». Εἶναι φαίνεται ἡ ἀγαπημένη του ἐκφρασίς «τέως Ἀρχιεπίσκοπος», «τέως Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος» καί τώρα «τέως Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος».

Ὅμως ἔλαβαν χώρα καί ἄλλα γεγονότα. Ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἱερὰ Σύνοδος τόν Ὀκτώβριο 1996 ἔδωσε ἡμι-αὐτόνομο χαρακτήρα στήν ἐν Ἀμερικῇ Ἱ. Σύνοδο ἢ ὅποια θά προέκυπτε ἀπό τούς Ἐπισκόπους πού θά ἐχειροτονοῦντο ἐκεῖ, ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Σεβ. κ. Παΐσιου. Δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τήν ἐν Ἑλλάδι Ἱ. Σύνοδο θά εἶχε μόνο ὁ Σεβ. κ. Παῖσιος, ὅταν καί ἐφ' ὅσον ἐκαλεῖτο. Παρ' ὅλα αὐτά καί ἀνευ τῆς σχετικῆς ἐντολῆς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου εὐρέθησαν καί λειτουργοῦσαν εἰς Ἱ. Ναοὺς ἐν Ἑλλάδι οἱ νεοχειροτονήθεντες Ἐπίσκοποι κ.κ. Ἀντώνιος Γράμπε καί Νεκτάριος ἢ Πλωτῖνος Ἀγριτέλης. Ὁ Πρόεδρος Σεβ. κ. Ἀθανάσιος ὡς εἶχε καθήκον ἀνέφερε εἰς τόν Ἐπίσκοπο κ. Βικέντιο ὅτι ἐπρεπε πάραυτα νά ἐπιστρέψουν εἰς Ἀμερικὴ τόσο οἱ νέοι Ἐπίσκοποι ὅσο καί ὁ Σεβ. κ. Παῖσιος, λόγω τῆς λάθρα παραστάσεως ἐν Ἑλλάδι τῶν Ἀμερικάνων Ἐπισκόπων.

Ὡς ἦτο ἐπόμενο ἐνοχλήθηκε ὁ Σεβ. κ. Βικέντιος καί μετὰ ἀπό αὐτό ἄρχισε τήν ὑπουλή τακτική του δηλ. τῆς ἐξολοθρεύσεως τοῦ προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου Σεβ. κ. Ἀθανασίου διά τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ τοῦ λιβελογραφήματος.

Ἡ δυνάδα τῶν Ἐπισκόπων κ. Παΐσιου καί κ. Βικεντίου δέν σταματοῦν μόνο σ' αὐτά τά σκάνδαλα.

Ποίος θά ξεχάσῃ γιά τό πόσες φορές ἔχουν ἐξυμνήσει τόν Οἰκουμενισμό καί τήν λεγόμενη «νέα τάξη πραγμάτων»; Τελευταῖο παράδειγμα εἶναι τά ὅσα ἀναγράφονται εἰς τήν ἐφημερίδα τῆς ὁμογενείας «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» τῆς 11ης Ν/δρίου 1996 καί συγκεκριμένως στίς σχέσεις των μετὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καί τά συγχαρητήρια πού ἔδωσαν προσωπικῶς στὸν νεοεκλεγέντα νεοσημερολογίτη Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Ἀμερικῆς Σπυρίδωνα. Τελικά εἶναι Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχαι ἢ ὄργανα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων πού κακῶ τῷ τρόπῳ εἰσεχώρισαν εἰς τούς κόλπους τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν;

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ:

Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱ. Συνόδου εἶναι ἡ ἀκοινωνησία τῶν δύο Ἐπισκόπων κ.κ. Βικεντίου καί Παΐσιου καί ὡς ἐκ τούτου, ἀποκοπήν των ἀπὸ τό σῶμα τῆς Ἱ. Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. Κάνιγγος 32.

Ἐπίσης ἐντέλλονται οἱ Ἱερεῖς τῶν Ἱ. Μονῶν καί Ναῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος ὅπως ἀπὸ τοῦδε καί στο ἐξῆς μνημονεύουν ἐν ταῖς Ἱεραῖς ἀκολουθίαις προσωρινῶς τό ὄνομα τοῦ ἁγίου Εὐρύπου καί Εὐδοκίας κ. Ἰουστίνου.

Τήν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τήν ἐνέκρινε ὁμοφώνως καί τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Σωματείου: «Γενικόν Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος».

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενοι πάντας ὑμᾶς ἐν φιλήματι ἁγίῳ, διατελοῦμεν.

Διάπυροι πρὸς Κύριον εὐχέται.

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

† Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ

† Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ἀπὸ τήν διεύθυνση «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», γίνεται γνωστό εἰς τούς ἀναγνώστας, ὅτι αἱ συνδρομαὶ ἢ δημοσιογραφικὸ ὑλικό, νά ἀποστέλλονται μόνο εἰς τὰ Γραφεῖα Κάνιγγος 32 (3ος ὄροφος) ΑΘΗΝΑΙ ἀπ' ὅπου καί ἐκδίδεται τό περιοδικό.

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΛΑΓΩΝΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΚΑΒΟΥΡΙΔΟΥ

Τό χρονικό του τελευταίου Έλληнос μητροπολίτου στο Μοναστήρι
(1912 - 1917)

1. ΠΡΟΛΟΓΙΚΑ

Τό κείμενο, πού ακολουθεί, θεωρούμε ότι είναι αρκετά σημαντικό. Καί τούτο διότι αναφέρεται στίς τελευταίες ημέρες πού ή Μητρόπολη Πελαγονίας εύρισκετο υπό τήν πνευματική καθοδήγηση Έλληнос ιεράρχου.

Αποτελεί ένα χρονικό τής περιόδου 1912-1917 μέσα από τίς σελίδες του οποίου μπορούμε νά δούμε τίς δραματικές στιγμές πού έζησε ό άκμαίος Έλληνισμός τής περιφερείας Μοναστηρίου, άποκομμένος από τόν φυσικό του κορμό, τήν μητέρα Ελλάδα, καί ύφιστάμενος μύρια όσα δεινά από τούς Σέρβους, τούς Γερμανο-Βουλγάρους, τούς Γάλλους αλλά καί άλλους «φίλους» καί «συμμάχους».

Παρουσιάζει τήν έθνική ήρωική δράση του τότε Μητροπολίτου Πελαγονίας Χρυσόστομου, ό όποιος κατέφερε, μέ τά διπλωματικά προσόντα πού διέθετε, νά διαφυλάξη τόν Έλληνισμό τής μητροπολιτικής του δικαιοδοσίας άλώδητο, νά κρατήσει ψηλά τά ιδανικά του Έλληνισμού καί τής Όρθοδοξίας, έπιτυχίες γιά τίς όποιες θά λάδη τιμητική διάκρισι καί από τήν Έλληνική Κυβέρνηση αλλά καί από τό Οικουμενικό Πατριαρχείο. Πιστός συνεχιστής τής παραδόσεως τής έθναρχούσης Έκκλησίας, άπεδείχθη άξιος τών ιστορικών περιστάσεων.

Ίσως, από τίς γραμμές πού ακολουθούν, κατά έμμεσο τρόπο διαφανή καί τό πώς χάθηκαν τά πολυτιμα άρχεία τής Έ. Μητροπόλεως Πελαγονίας περνώντας σέ ξένα χέρια.

Μπορούμε ακόμη νά δούμε καί τόν τρόπο μέ τόν όποιον ή ιερά Μητρόπολη Πελαγονίας χάθηκε από τήν άγκαλιά του Οικουμενικού Πατριαρχείου καί πέρασε στήν δικαιοδοσία τής Έκκλησίας τής Σερβίας.

Όλα αυτά μέσα σ' ένα περιβάλλον άνωμαλίας καί πολεμικών άναμετρήσεων. Αναφερόμαστε στούς Βαλκανικούς Πολέμους καί τόν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο (1912-1917).

Οί όποιες αναφορές στόν Βενιζέλο, τόν Βασιλέα καί τήν πολιτική τους, παραμένουν άσχολίαστες - δεδομένου καί ότι αρκετά σημεία δέν κατέστη δυνατό νά διασταυρωθούν - γιατί βασικός μας σκοπός είναι, νά παρουσιάσωμε τίς τελευταίες

ημέρες τής ιερής μητροπόλεως Πελαγονίας υπό τήν διοίκησι Έλληнос άρχιερέως.

Τό κείμενο είναι γραμμένο από τόν ίδιο τόν μητροπολίτη Χρυσόστομο, τόν τελευταίο Έλληνα άρχιερέα του Μοναστηρίου, ό όποιος έζησε, ήταν αυτόπτης καί ατήκοος μάρτυς τών γεγονότων.

Σās τό παραδίδουμε, μετά τά βιογραφικά, όπως είναι.

(Σημείωσις «Φ.Ο.»:

Πρέπει νά σημειωθή, πώς όταν λέμε Οικουμενικό Πατριαρχείο, τό έννοούμε ως ΘΕΣΜΟ, ως ΠΡΟΠΥΡΓΙΟ τής πίστεως καί τής πατρίδος, όπως ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ νά είναι, εάν δέν υπήρχε ή διάβρωση τών ανθρώπων πού ήγήθηκαν καί ήγούνται Αυτού).

2. ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΚΑΒΟΥΡΙΔΟΥ

Ό Χρυσόστομος περάτωσε τίς σπουδές του στήν Θεολογική Σχολή τής Χάλκης. Διετέλεσε πατριαρχικός υπάλληλος στήν άρχidiaκονία του Οικουμενικού Πατριαρχείου, καί έν συνεχεία ιεροκήρυκας στήν Πάνορμο τής Μ. Ασίας επί 7 συναπτά έτη.

Η πλούσια δράση καί προσφορά του εκτιμήθηκαν από τό Οικουμενικό Πατριαρχείο, τό όποιο καί τόν εξέλεξε μητροπολίτη Ίμβρου (σημ. μητροπολίτης Ίμβρου διετέλεσε καί ή μητροπολίτης Φλωρίνης (Μογλενών) Ίωαννίκιος Μαργαριτιάδης από τό 1905 καί μετέπειτα μετά τό πέρας τής ποιμαντορικής του διακονίας στήν Φλώρινα). Στήν Ίμβρο παρέμεινε ό Χρυσόστομος επί τέσσερα έτη, όποτε καί προήχθη στήν ιερά μητρόπολη Πελαγονίας, τήν όποιαν έποίμανε έως τό 1917 καί είχε τήν τραγική μοίρα νά είναι ό τελευταίος Έλλην ιεράρχης τής άκροπόλεως αυτής του Έλληνισμού.

Στίς 27-3-1926 άναλαμβάνει τήν διαποίμανση τής Ιερής Μητροπόλεως Φλωρίνης έως τόν Όκτώβριο του 1932, όποτε καί αντικαθίσταται από τόν Βασίλειο Παπαδόπουλο.

Μέ τήν καθιέρωσι του νέου ήμερολογίου, ό Χρυσόστομος άναδείχθηκε σφοδρός πολέμιος αυτού.

Η μεγάλη αντίθεσί του στο νέο ήμερολόγιο καί οί συνεχείς του άγώνες υπέρ τής επαναφορής του

παλαιού ημερολογίου, τόν αναβιδάζουν στην θέση του αρχιεπισκόπου των εν Ἑλλάδι παλααιοημερολογητών, τῶν ὁποίων ἀνεδείχθη ἡγέτης.

3. ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΓΓΡΑΦΟ ΤΟΥ

«... Ἑπταετής ἔντιμος καί εὖορκος ὑπηρεσία ἐμοῦ, ὡς Ἱεροκήρυκος ἐν Πανόρμῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί ὡς Πατριαρχικοῦ ὑπαλλήλου εἰς τήν σειράν τῆς Ἀρχιδιακονίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐδραβεύθη ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διά τῆς ἀνυψώσεως εἰς τόν ὑπατον βαθμόν τῆς Ἀρχιερωσύνης καί τῆς ἀναδείξεώς μου ὡς Μητροπολίτου Ἰμβρου. Ἡ εὐδόκιμος τετραετής ποιμαντορική δράσις μου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ ἐκτιμηθεῖσα ὑπό τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐχρησίμευσεν ὡς τό μόνον μέσον τῆς προαγωγῆς μου εἰς τήν ἐπικαιρον ἐπαρχίαν τῆς Πελαγωνίας, τήν περίπυστον καί περιμάχητον ταύτην Ἀκρόπολιν τῆς Ὁρθοδόξιας καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Βορείου Μακεδονίας. Εἰς ἐποχὴν δέ, καθ' ἣν ὁ Μακεδονικός Ἐθνικός καί Ἐκκλησιαστικός Ἀγὼν εὐρίσκετο εἰς τό ἀνώτατον σημεῖον τῆς ἐντάσεως καί τῆς κρίσεως, ἐν ἐπαρχίᾳ, τοιαύτης ἐκκλησιαστικῆς καί ἐθνικῆς σημασίας, ἡ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δέν ἔστειλλε, παρὰ Ἱεράρχας δεδοκιμασμένης πίστεως καί ἱκανότητος, ἐγγυωμένης τήν εὐδόκιμον Ἀρχιερατικὴν αὐτῶν δράσιν οὕσαν ἀπαραίτητον διὰ τήν ἄμυναν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καί Ἐθνικῶν δικαίων ἡμῶν κατὰ τῶν ἐμφανῶν καί ἀφανῶν ξενικῶν Προπαγανδῶν.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ καί Ἐθνικὴ δράσις μου ἐν Μοναστηρίῳ τῇ περιπύστῳ ταύτῃ καί περιμαχίτῳ Ἀκρόπόλει τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ἐγένετο καταφανὴς κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς Πολέμους, καθ' οὓς ἡ ταπεινὴ μου Μητρόπολις Πελαγωνίας διὰ τῆς συνετῆς καί διοικητικῆς αὐτῆς περινοίας κατώρθωσε νά προσφέρῃ πολυτίμους ὑπηρεσίας κατὰ τοὺς χαλεποὺς ἐκείνους καιροὺς, καθ' οὓς ἐκρίνετο ἡ τύχη τῆς Μακεδονίας. Ἐν δείγμα τῆς τοιαύτης μετριοπαθοῦς καί περισκεμμένης πολιτικῆς τῆς Μητροπόλεώς μου κατὰ τὰς κρίσιμους ἡμέρας τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς Τουρκικῆς Κυριαρχίας ἐν Μοναστηρίῳ εἶναι, οὐ μόνον ἡ διάσωσις ἐκ τῆς καθ' ἐκάστην ἀπειλουμένης ὑπὸ τῶν ἐξηγριωμένων Τούρκων σφαγῆς τῶν Ἑλλήνων καί ἐν γένει τῶν χριστιανῶν τοῦ Μοναστηρίου, ἐνθα ἦτο τό ἐπιτελεῖον τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ κατὰ τόν πρῶτον Βαλκανικόν πόλεμον¹, ἀλλὰ καί ἡ ἀπόλυσις ἐκ τῶν Κεντρικῶν Στρατιωτικῶν φυλακῶν τοῦ Μοναστηρίου 3 χιλιάδων περίπου προκρίτων χριστιανῶν κρατηθέντων ἐξ ὅλου τοῦ Νομοῦ Μοναστηρίου, ὡς ὁμήρων ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Καί τοιαύτη μὲν ὑπῆρξεν ἡ στάσις τῆς Μητροπόλεώς μου ἀπέναντι τῶν Τούρκων, ἐφ' ὅσον οὗτοι κατεῖχον πολιτικῶς καί στρατιωτικῶς τήν πόλιν τοῦ Μοναστηρίου. Παρομοίαν καί ἐπὶ συνετωτέραν καί ἀξιοπρεπεστέραν στάσιν ἐτήρησεν ἡ Μητρόπολις ἡμῶν ἀπέναντι τῶν νέων κατακτητῶν τῆς πόλεώς μας, ἦτοι τῶν Συμμάχων καί ὁμοδόξων Σερβικῶν στρατευμάτων². Κατὰ τήν πρώτην κατάληψιν τοῦ Μοναστηρίου ὑπὸ τοῦ Σερβικοῦ στρατοῦ, ἡ στάσις τῆς ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Μητροπόλεως, ἔπρεπε νά ᾔ ἀπέναντι τῶν Συμμάχων καί ὁμοδόξων πολιτικῶν καί στρατιωτικῶν Ἀρχῶν τόσῳ περισκεμμένη καί ἀνεπίληπτος ὥστε νά δυνηθῇ αὐτὴ νά κρατήσῃ ἄθικτα τὰ Ἐκκλησιαστικά καί Κυριαρχικά δίκαια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί ἀνεπηρέαστους κατὰ τό μᾶλλον ἢ ἥττον τὰς ἐθνικὰς προνομίας τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Μοναστηρίου. Ὅφειλομεν ὁμῶς νά ὁμολογήσωμεν, ὅτι οἱ ὑπεύθυνοι Πολιτικοὶ καί Στρατιωτικοὶ Σερβικοὶ κύκλοι ἐπέδειξαν ἀπέναντι τῆς Ἑλληνικῆς Μητροπόλεως τόν ὑπὸ τῆς ὁμοδοξίας καί τῆς συμμαχίας ὀφειλόμενον καί ἐπιβαλλόμενον σεβασμόν. Οὐχ ἦττον, ὅτε ἐπειράθησαν οἱ Κρατοῦντες νά δολιδοσκοπήσωσι τόν Μητροπολίτην, κατὰ πόσον οὗτος θά ἦτο διατεθειμένος, παραμένων ἐν τῇ θέσει του, νά ἐξυπηρετήσῃ τήν Ὁρθόδοξον ἄλλως τε Σερβικὴν Ἐκκλησίαν, καί ἔλαβον ἀρνητικὴν πρὸς τοῦτο ἀπάντησιν, ὁφείλομεν ἐπίσης νά ὁμολογήσωμεν,

ὅτι ὁ προηγούμενος σεβασμός αὐτῶν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Μητροπόλιν κατέστη ὀλίγον χλιαρός καὶ διπλωματικός.

Δι' ὃ καὶ πρὸς τοὺς ἀποπειραθέντας νὰ ζητήσωσι παρ' ἡμῶν τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Μητροπόλεως ἐπολιτεύθημεν μετὰ τόσης περινοίας καὶ ἀξιοπρεπείας ἀγρύπνως φρυκτωροῦντες ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπάλξεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὥστε ὑπεχρεώσαμεν, αὐτοὺς ἀπελπισθέντας νὰ παραλάβωσι παρ' ἡμῶν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ταύτην παρακαταθήκην, νὰ ἀποταθῶσιν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, μόνον δικαιοῦχον αὐτῆς, ἥς ἡμεῖς Θεματοφύλακες ἀπλοὶ ἐτάχθημεν ὑπὸ τῆς Κυριαρχοῦν Ἐκκλησίας. Τότε ἡ Σερβικὴ Κυβέρνησις ἀπέστειλεν εἰδικὴν ἐπιτροπὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως διαπραγματευθῇ μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὴν ἐκκλησιαστικὴν χειραφέτησιν, καὶ τὴν ἐκχώρησιν τῆς Μητροπόλεως ἡμῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Αὐτοκέφαλον Σερβικὴν Ἐκκλησίαν³. Ἀλλὰ, καθ' ὃν χρόνον διήρκουν αἱ διαπραγματεύσεις, ἐξερράγη ὁ πανευρωπαϊκὸς πόλεμος, ὅστις ἐξηνάγκασε τοὺς Σέρβους νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν ἐπαρχίαν μου, καταληφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Γερμανοβουλγαρικοῦ στρατοῦ. Τότε ἤρχισαν νέαι δοκιμασίαι τῆς Μητροπόλεως ἡμῶν ἐπὶ Βουλγαρικῆς κατοχῆς, ἥτις ἐνέσπειρε τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων τοῦ Μοναστηρίου, ὡς ἐκ τοῦ προηγούμενου ἀνταγωνισμοῦ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων ἐπὶ Τουρκικῆς κυριαρχίας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἄλλ' ἡ στάσις τῆς Μητροπόλεως ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Βουλγάρων ἐν Μοναστηρίῳ ἦτο τοιαύτη, ὥστε κατώρθωσεν αὕτη διὰ τῆς συνέσεως καὶ τῆς ἀνεπιλήπτου διαγωγῆς τῆς νὰ περισώσῃ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παρακαταθήκην τῆς Ἑλληνικῆς Μητροπόλεως καὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Βουλγάρων ἀνέκαθεν ἐποφθαλμιῶντων τὴν ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν ταύτην κληρονομίαν. Οὕτω, ἡ Μητρό-

πολις ἡμῶν καὶ ἐπὶ Βουλγαρικῆς κατοχῆς ἔμεινε ἀγρυπνος φύλαξ καὶ φρουρός τῆς Ἐκκλησιαστικῆς παρακαταθήκης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἣν ἐκρατήσαμεν, ἐκθέσαντες εἰς κίνδυνον καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν ἡμῶν κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην πολεμικὴν ἐποχὴν. Ὅποσας τῷ ὄντι θλίψεις καὶ πικρίας ἐδοκιμάσαμεν κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ἐποχὴν, ὅπως διατηρήσωμεν σῶα καὶ ἀλώδητα τὰ δίκαια τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς ἡμῶν παρακαταθήκης, ὁ Θεὸς μόνον γνωρίζει καὶ οἱ πρόκριτοι τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος Μοναστηρίου».

ΜΙΧΑΗΛ Α. ΤΣΕΚΟΥΝΑΡΗΣ

Θεολόγος

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ἡ πόλις τοῦ Μοναστηρίου ἦταν ἔδρα τοῦ Γ' Σώματος τοῦ Τουρκικοῦ Στρατοῦ, ὅπως καὶ ἔδρα τοῦ διοικητοῦ τοῦ Δυτικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ τμήματος τῆς Τουρκίας τοῦ «Ρούμελη - Βαλασῆ».

2. Διὰ τῆς Συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου τῆς 10 Αὐγούστου 1913, ἡ ὁποία ἔθετε τέρμα στὸν Β' Βαλκανικὸν πόλεμον, τὸ Μοναστήρι καὶ ἡ εὐρύτερη περιοχὴ πέρασαν στὰ χεῖρα τῆς Σερβίας.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι μετὰ τὸ πέρασμα τῆς πόλεως τοῦ Μοναστηρίου καὶ τῆς εὐρύτερης περιοχῆς στὴν Σερβία, οἱ Σερβικὲς ἀρχὲς ἀπαγόρευσαν στοὺς συμπαγεῖς Ἑλληνικοὺς πληθυσμοὺς νὰ ὀμιλοῦν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα νὰ τελοῦν τίς ἱερὲς ἀκολουθίες στὰ ἑλληνικά, καὶ ἐκλείσαν τὰ πολυπληθῆ ἑλληνικά σχολεῖα, γεγονός πού ὠδήγησε τὴν Ἑλληνικὴ Κοινότητα Μοναστηρίου νὰ ἀπευθύνῃ Ἐκθεση - Διαμαρτυρία πρὸς τὸν Σέρβον βασιλέα, διὰ τῆς ὁποίας ζητοῦσε τὴν χρῆσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης στὴν ἐκπαίδευσιν καὶ στὴν θρησκευτικὴ ζωὴ. Περισσότερα βλέπε στὸ Μιχαήλ Α. Τσεκουνάρη «Μαρτυρία ἀπὸ τὸ Μοναστήρι», Ἐφημερίδα «Ἀριστοτέλης» φ. 192, Φλώρινα, Φεβρουάριος 1996.

3. Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο διὰ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμου, παρεχώρησε τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1879 τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀνεξαρτησίαν στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας, τὴν ὁποία ἀνεκήρυξε αὐτοκέφαλη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τὸ κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τὸ ἐξωτερικὸν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν, παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπως μᾶς τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομάς των, διὰ νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τὸ ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

Ἀγαπητέ ἀναγνώστα,

Τὸ περιοδικόν «**Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**» ἀποτελεῖ ὡς γνωστὸν ἓνα ζωντανὸ κύτταρον γεμᾶτον ἀλήθειαν καὶ ἀγωνιστικὸν παλμόν.

Φρόντισε λοιπὸν καὶ Σὺ νὰ συνεχιστῇ αὐτὸ τὸ θεάρεστο ἔργον τοῦ Περιοδικοῦ, ἐγγράφοντας νέους Συνδρομητάς.

ΑΔΙΑΨΕΥΣΤΟΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Α. Άνοικτη επιστολή, Δεκέμβριος 1996.

Θά προσπαθήσω, κατά τό ανθρωπίνως δυνατόν, νά σᾶς μεταφέρω τίς πραγματικές αἰτίες που ὠδήγησαν τόν συκοφάντη καί λασπολόγο Ἐπίσκοπο Πειραιῶς κ. Βικέντιο, πού ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νά ἐξαποστείλῃ αὐτό τό λιβελογράφημα κατ' ἐμοῦ, τόσο στήν Ἑλλάδα ὅσο καί εἰς τό ἔξωτερικό, μέ τελικό σκοπό τήν σπίλωσιν τοῦ προσώπου μου.

Ἀναρωτιέμαι, τελικῶς, γιατί ὁ Σεβ. κ. Βικέντιος δέν ἐναντιώθηκε κατά τοῦ Σεβ. Χίου κ. Στεφάνου, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ κύριος αἴτιος τῆς καταστάσεως, πού ἐξεσκεπάσθη, ὅπως θά ἐξηγήσω κατωτέρω, ἀλλά ἀποκλειστικῶς ἐστράφη ἐναντίον μου;

Κατά μήνα Ἰανουάριου τοῦ 1997 ὁ Σεβ. κ. Στέφανος, εἶχε στά χέρια του ἐπιβαρυντικά στοιχεῖα κατά τοῦ ἐπισκόπου Πλωτίνου Ἀγριτέλη (Νεκτάριος), ἀπό διάφορα δημοσιεύματα τῆς ἐφημερίδος «Ο.Χ.Α.» ἐκ τῶν ὁποίων προέκυπτεν, ὅτι ἔπρεπε νά ἀπομακρυνθῇ ἀμέσως ἀπό τήν Ἑλλάδα. Κατεπειγόντως ἐκάλεσε εἰς τό Ἡσυχαστήριόν του, τόν ἔμέ ὅσον καί τόν ἅγιον Εὐρίπου κ. Ἰουστίνον καί μέσα σέ μία ἀτμόσφαιρα ἐκνευριστική, μᾶς ἀνεκοίνωσε τήν ἀπόφασή του, ὅτι ἔπρεπε ὁ Ἐπίσκοπος κ. Πλωτίνος νά ἐπιστρέψῃ πάραυτα στήν Ἀμερική, διότι ἔχει στήν κατοχή του, ὁ Σεβ. Χίου κ. Στέφανος, φάκελλο ἀπό τήν καταδίκη τοῦ ὡς ἄνω Ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος ὅταν ἱερουργεῖ στήν κρατούσα Ἐκκλησία, κατεδικάσθη ἀπό τό Πρωτοβάθμιο Συνδικό, διά τούς ἱερεῖς, Δικαστήριο.

Ἔτσι, λοιπόν, δέν εἶχε τό δικαίωμα ἀφ' ἐνός μέν ὁ Ἐπίσκοπος κ. Πλωτίνος νά παραμένῃ στήν Ἑλλάδα, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὡς βοηθός Ἐπισκόπου τοῦ Σεβ. Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου, ἔπρεπε νά δρίσκεται ἐν Ἀμερική.

Συνεχίζοντας, τήν ἀφήγησή μου, εὐρισκόμενος στό Ἡσυχαστήριον τοῦ Σεβ. Χίου κ. Στεφάνου, μετά ἀπό ἀρκετή ὥρα διαλογικῆς συζητήσεως καί ἐμπρός στήν ἐπιμονή του νά ἐπικοινωνήσω μετὰ τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Βικεντίου, διά νά τοῦ μεταδιδάσωμε τήν ἀπόφαση πού ἐλάβαμε οἱ τρεῖς Μητροπολίτες, μοῦ ἀνετέθη ἡ πραγμάτωσις τῆς ἐπικοινωνίας αὐτῆς, ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πού τυγχάνω. Ὅπου καί ἐγένετο. Ἀνέφερα τήν ἀπόφασιν τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν (Ἀχαρνῶν Ἀθανάσιος, Χίου Στέφανος καί Εὐρίπου Ἰουστίνος), ὅτι ἔπρεπε πάραυτα νά ἀπομακρύνῃ τόν

Ἐπίσκοπο κ. Πλωτίνου, ἀπό τήν Ἱερὰ Μητρόπολιν Πειραιῶς εἰς τήν Ἀμερικὴν, διότι δέν ὑπάρχει λόγος τῆς παρουσίας του ἐν Ἑλλάδι.

Ἄλλωστε, ἡ ἡμιαυτονομία πού ἐδόθη εἰς τήν Ἱερὰ Μητρόπολιν Ἀμερικῆς, γι' αὐτό ἀκριβῶς τόν λόγον ἐδόθη. Δηλαδή, ὅσες χειροτονίες θέλουν νά κάνουν οἱ Σεβ. κ. Παΐσιος καί Σεβ. κ. Βικέντιος, νά εἶναι ἀποκλειστικά ὑπεύθυνοι γιά τίς πράξεις των οἱ ἴδιοι καί τό κυριώτερο, νά μήν ἀναμειγνύεται ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀμερικῆς μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καί ἀντιστρόφως, διότι, ἐπιτέλους, ἀρκετά ἔχουν ταλαιπωρήσῃ τήν Ἐκκλησίαν μας, ἐπὶ σειρά ἑτῶν οἱ κ.κ. Παΐσιος καί Βικέντιος.

Β. Ἔργο καί Πολιτεία τῶν Σεβ. κ. Παΐσιου καί Σεβ. κ. Βικεντίου.

Ἐν πρώτοις, ἀπεσχίσθησαν ἀπό τήν Ἱερὰ μας Σύνοδο καί προσχώρισαν εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, μνημονεύοντες ἐν ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου κ. Διοδώρου, ἐρήμην του...!

Ὡς ἦτο φυσικόν, ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος κίνησε τίς διαδικασίες διά τήν καθάρσιν των, ἀλλά ἀρκετοὶ συνἐπίσκοποι διεφώνισαν γιά τόν λόγο, ὅτι πρωτίτως, ἔπρεπε νά δρομολογηθοῦν νόμιμες διαδικασίες καί ὄχι μέ μία μονοκονδυλιά νά καθαιρεθοῦν.

Ἐκείνη τήν ἐποχή, ἐδημοσίευσεν ἡ ἐφημερίδα «ὦΤΑῦ» γυμνές φωτογραφίες κάποιου κληρικοῦ Σχίζα, ὁ ὁποῖος εἶχε διορισμό ἀπό τόν Σεβ. κ. Βικέντιον ὡς ἱερατικός προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Δακρυρροοῦσης εἰς Νίκαιαν. Ἀκουσον, ἀκουσον! Τέτοιους κληρικούς εἶχε συνεργάτες του ὁ Σεβ. κ. Βικέντιος.

Ἐπειδή, λοιπόν, εἶχα καί ἐγὼ πάρει θέσιν ἀρνητική γιά τήν καθάρσιν των, δρέθηκα ἀντιμέτωπος ὄχι μόνο μέ τό πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μου, ἀλλά καί ἄλλους, οἱ ὁποῖοι δικαίως ἐσκανδαλίσθησαν.

Δεύτερον, ὁρόσημο τῆς ἱστορίας των ἦταν ἡ δύο φορές συνέντευξίς των στήν ὁμογενειακή ἐφημερίδα «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ», στίς ὁποῖες, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, στήν μέν πρώτη ἐξυμνοῦν τόν Πατριάρχη

Κωνσταντινουπόλως κ. Βαρθολομαῖο, στή δέ δευτέρῃ τόν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς ἐν Ἀμερικῇ κρατοῦσης Ἐκκλησίας κ. Σπυρίδωνα.

Ὁ Σεβ. Πειραιῶς κ. Βικέντιος, στό «ἔργο» πού ἔχει νά μάς ἐπιδείξη, δέν σταματᾷ ἐδῶ. Τριχοτόμησε τήν Ἱερά μας Σύνοδο μέ σκοπό τήν ἐδραίωσή του, ὡς Μητροπολίτης Πειραιῶς.

Καί γιά νά γίνω πιό σαφής, ὁ Σεβ. κ. Βικέντιος συνέπραξε μετά τοῦ Σεβ. Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου, ἀποστέλλοντας τηλεγράφημα ἐκδιώξεως τοῦ κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀπό τὰ Γραφεῖα τῆς Κάνιγγος 32, παγιδεύοντάς τον οὐσιαστικά. Ὁχυρωθήκατε κ. Βικέντιε, πίσω ἀπό τόν Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιο, διότι γνωρίζετε πολύ καλά, ὅτι ἔχει τήν δύναμη εἰς τό Σωματεῖο «Γ.Τ.Ε.Γ.Ο.Χ.Ε.». Κλαίοντες καί ὀδυρόμενος, ἀποκτήσατε τόν θρόνον τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς καί Σαλαμίνος, χωρίς νά νοιώθετε ὅτι σχίσατε τήν Ἐκκλησίαν μας. Βέβαια, γιατί νά βασανίζεσθε σέ λογισμούς τέτοιους, ἀφοῦ καθ' ὅλην τήν ἱερατικήν σας σταδιοδρομίαν δέν ἔχετε προσφέρει τό παραμικρό στήν Ἐκκλησίαν μας;

Καταφέρατε, Σεβ. κ. Βικέντιε, νά παρασύρετε τόν Σεβ. Φθιώτιδος κ. Καλλνίκο, ἕναν Ἱεράρχη πού ποτέ δέν συμμετεῖχε σέ σχίσματα καί παρανομίες. Δέν εἶχε ὁμως ὀλοκληρωθεῖ ἀκόμη τό ὑποῦλο σχέδιό σας. Ἀμέσως μετά τήν ἐνθρόνισή σας, προσάψατε χίλιες δύο κατηγορίες, ἐναντίον ἐκείνων πού σᾶς ἐψηφισαν ἐνθρονίζοντάς σας. Βέβαια, τότε, φέρατε ἀντιρρήσεις γιά τίς νέες χειροτονίες, διότι τό αἷμα τοῦ σχίσματος ἦτο νωπό ἀκόμη.

Τολμήσατε καί γράψατε τέτοια αἵσχη γιά τό ἄτομό μου, πού μόνο ἡ φαντασία καί ὁ λαβύρινθος τοῦ ἀστάτου χαρακτηῖρος σας μπορεῖ νά ὑφαίνει. Βλάσφημες σκέψεις, ψεῦδη, συκοφαντίες εἶναι ὅτι καλύτερο μπορούσατε νά προσφέρετε.

Ἐάν ποτέ μέ αἰσθανόσασθαι ὡς τόν ἄνθρωπον πού σᾶς εὐεργέτησε, τόσες φορές, δέν θά πράττατε τέτοια ἀτοπήματα. Ὅμως Σεβ. κ. Βικέντιε κουράσθηκα νά σᾶς στηρίζω. Σᾶς ὑποστήριξα, γιά ἕναν καί συγκεκριμένο λόγο. Γιά νά μήν χάσετε τήν μονάκριβη ψυχή σας καί ὀδεύση εἰς τήν αἰώνια χώρα τῆς κολάσεως. Αἰσθάνομαι πάντα, τήν ἀνάγκη, τόσον ἐγώ ὅσο καί ὁ Σεβ. Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος, νά ζητοῦμε πάντα τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ γιά τίς πράξεις σας, διότι ἔχουμε ἀκεραίαν τήν εὐθύνη τῆς χειροτονίας σας εἰς Ἐπίσκοπον Αὐλῶνος.

Ἐάν σᾶς ἔχει ἐγκαταλείψει ἡ μνήμη σας, ὀφείλω σᾶς ὑπενθυμίσω, ὅτι τίς κρίσιμες στιγμές πού περάσατε ὡς Ἐπίσκοπος, βρῖσκατε καταφύγιο σωτηρίας στόν ἀπλό, ἀκακο καί δυναμικό ἅγιο Πρόεδρο κ. Ἀθανάσιο, ὅπως διατυμπανίζατε ἀκατάπανστα. Πάντα Σεβ. κ. Βικέντιε, στίς τυχόν δύσκολες στιγμές πού περνοῦσε, συναντοῦσε τόσο ἔμένα, ὅσο καί

τόν Σεβ. Εὐρίπου κ. Ἰουστίνο καί μέ μάτια δακρύδρεχτα, κατῶρθωνες νά σοῦ συμπαραστεκόμεθα. Τελευταία περίπτωση, ἦταν ὅταν ἀπεμακρύνθη ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τοῦ Σεβ. κ. Καλλινίκου μέ τήν κατηγορία τοῦ Οἰκουμενιστή. Ὅμως, ἀρνηθήκαμε τότε νά σᾶς βοηθήσωμε Σεβ. κ. Βικέντιε, διότι ἔπρεπε νά ἀνακαλέσετε τά ὅσα εἶπατε στήν συνέντευξη τῆς ἐφημερίδος «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ». Παραδόξως, γιά πρώτη φορά τό ἐπράξατε καί ἐτοί ἡ κίνηση αὐτή σᾶς ἔσωσε ἀπό δεύτερη καταδίκη.

Κατόπιν ἀπεμακρύνθη ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Σωματείου «Γ.Τ.Ε. Γ.Ο.Χ.Ε.» Σεβ. Θεοφάνης κ. Εὐθύμιος ὑπό τās εὐλογίας σας, ἀλλά καί μέ τήν δική μου βοήθεια, ἐπειδὴ σέ διαφοροετική περίπτωση δέν θά εἶχε συμβεῖ αὐτό, δηλ. χωρίς τήν δική μου σύμπραξη. Μέχρις ἐδῶ, τό σχέδιό σας πῆγαινε κατ' εὐχὴν.

Ἀνακεφαλαιῶν, λέγοντας: «Ἐξωστρακίσατε Ἀρχιεπίσκοπο, ἐξωστρακίσατε τοὺς Σεβ. κ. Καλλνίκο, Σεβ. κ. Εὐθύμιο, σειρά τώρα εἶχε τό ἄτομό μου, δηλαδή, ὁ Σεβ. Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος». Μέχρι κάποιου σημείου τό εἶχατε ἐπιτύχει, ἔχοντας γιορτινὴ ἐκφραση, κομπάζατε ἀπὸ Ἀνατολή σέ Δύση, ἀπὸ Βορρὰ σέ Νότο, ὅτι ὅλο τό σχέδιό σας πραγματώνεται. Ἀλλά, ὁμως, τό εὐλόγησε ὁ διάβολος τό σχέδιό σας Σεβ. κ. Βικέντιε. Ὅπως ὁ διάβολος παροτρύνει τόν ἄνθρωπο νά διαπράττει κακοήθειες σέ συνανθρώπους του, ἀλλά αὐτὸς διστάζει νά τίς πραγματοποιήσῃ, τότε ἐπεμβαίνει ὁ διάβολος διώχνοντάς του κάθε ἐνδοιασμό, λέγοντας νά μήν φοδᾶται, διότι θά τόν προστατεύῃ ὁ διάβολος. Ἐτοί ὁ ἄνθρωπος, τυφλὸς πλέον, γίνεται ὄργανο του διαβόλου καί ὅταν φθάσῃ στὰ κατώτατα σκαλοπάτια τοῦ βίου του, τόν παρουσιάζει σέ δημόσια ἐκθεση καί τόν ἐξευτελίζει. Ἐχετε ἐκτεθεῖ σέ δημόσια ἀνυποληψία Σεβ. κ. Βικέντιε μέ τό ἀναίσχυνο λίβελό σας, τό γεμᾶτο ἀπὸ κακότητα, ἐχθρότητα, μῖσος, ψεῦδος, συκοφαντία. Περιπέσατε πλέον στὰ χέρια τοῦ πατροκτόνου διαβόλου καί προσωπικά σᾶς παροτρύνω γιά τό δικό σας καλὸ καί συνάμα τῆς ψυχῆς σας, νά ἐγκαταλείψετε τήν Ἀρχιερωσύνη σας καί νά μονάσετε.

Ἀπὸ τοῦδε μέ τήν μοναχική σας, πλέον, ιδιότητα εἰς ἀπομακρυσμένο σπήλαιον τοῦ Ἁγίου Ὄρους, νά προσεύχεσθε νυκθήμερόν, μήπως ὁ Θεὸς σᾶς λυπηθῇ καί σωθῇ ἡ ψυχὴ σας, διότι ἄλλως, προβλέπω ὅτι τό τέλος τῆς ἱερατικῆς σας σταδιοδρομίας, δέν θά εἶναι ἄξιο οὔτε γιά λύπησιν.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΧΑΡΝΩΝ

ΚΑΙ Ν. ΙΩΝΙΑΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Τό 'Εκκλησιαστικόν πρόβλημα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Σέ μία συνέντευξή του προς τόν Τύπον ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας ἔλεγε τήν 24-2-1926 τά ἑξῆς: «... Εἶναι ἀνάγκη νά γίνη δεκτόν ὑπό ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Κρατῶν, ἐνιαῖον Ἡμερολόγιον.

Ἡ ἀνάγκη αὕτη, δέν εἶναι μόνον θρησκευτική, εἶναι καί ἐθνική, ἀκόμη δέ καί οἰκονομική. Τό ἐνιαῖον ἡμερολόγιον θά ἐνοποιήσῃ τās ἐορτάς καί θά περιορίσῃ οὕτω τās ἀργίας. Ἡμεῖς ἀπεδέχθημεν ἤδη τό νέον Ἡμερολόγιο, ἐν συνεννοήσει μετά τῶν Σέρβων, ἀλλ' οἱ Σέρβοι, δέν τό ἐφήρμοσαν ἀκόμη εἰς τήν ἐκκλησίαν των».

Ἐκ τούτου, προκύπτει σαφῶς, ἡ μεταμέλεια τῆς Ρουμανίας διά τό ὀλίσιθμα εἰς ὃ παρεσύρθη. Διότι ὁ λαός ἀπεδοκίμασε τήν συμμετοχήν της εἰς τό πραξικόπημα τῆς Κων/πόλεως καί ἔκτοτε παρατηρεῖται ἐν Ρουμανίᾳ, ὅτι τās μέν Κυριακάς πληροῦνται οἱ Ἱεροί ναοί Χριστιανῶν, ἀλλά κατὰ τās ἐορτάς εἶναι ὅλως κενοί. Καί ἐκ τούτου, ἡ Ρουμανία αἰσθανομένη τήν ἀνάγκην νά ἐπανέλθῃ εἰς τό παλαιόν ἐορτολόγιον, ἐπιζητεῖ τοῦτο δι' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀρμοδίας νά καθορίσῃ κοινόν καί ἐνιαῖον ἡμερολόγιον.

Ὅτε δέ ἀπεστάλῃ εἰς Κων/πολιν καί εἰς Ἀθήνας ὁ Ρουμάνος Καθηγητής τῆς Δογματικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βουκουρεστίου, κ. Δημητρεσκου, ἀγωνισθεῖς νά ἐπιταχύνῃ τήν συγκρότησιν Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ἠρωτήθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν, διατί ζητεῖ νά ἐπιταχυνθῇ ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος ἀπήντησε: «Διά νά ἀποκατασταθῇ ἡ κανονική ἐνότης τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥτις διεσπάρθη ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου».

Ἡ Σερβία, ὡς εἴπομεν, ἔστειλε ἀντιπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας της εἰς Κωνσταντινούπολιν, διά τό «πανορθόδοξον» Συνέδριον. Οὗτος ὑπέγραψε τήν ἀπόφασιν αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου. Ἀλλά λίγον ἀργότερον, ἡ Σερβία, ἀπεδοκίμασεν τήν ὑπογραφὴν τοῦ ἀντιπροσώπου της καί ἀπό κοινοῦ μετά τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας,

καί προσεπάθησαν νά ἐμφανίσουν τόν Σλαυισμόν πιστότερον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἰς τήν ὑπεράσπισιν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Ὁ πατριάρχης τῶν Σέρβων Δημήτριος εἶπε τότε: «Υπεδείξαμε τήν ἀνάγκην, ὅπως ἀναβληθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡ συγκληθεῖσα Σύνοδος, διά νά συνέλθῃ μία προσύνοδος ἡ ὁποία νά προπαρασκευάσῃ καί νά καταρτίσῃ τήν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Τό ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου πρέπει νά ἀπασχολήσῃ πρωτίστως τήν Σύνοδον, ἵνα καθιερωθῇ ἐνιαῖον ἡμερολόγιον ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

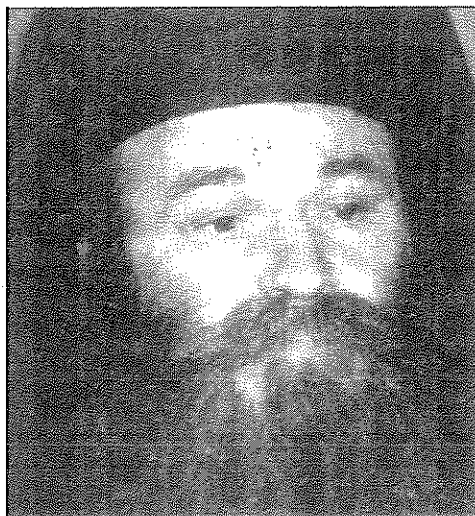
Εἶναι ἄρα, δεδομένον καί ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὅλαι σχεδόν αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἦσαν ἐναντίον μιᾶς μονομεροῦς καινοτομίας.

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καί αὐτό ἀκόμη (μολονότι ὁ Μεταξάκης ἦτο κεκηρυγμένος ὑπέρ τῆς μεταβολῆς), δέν ἐξεδήλωσεν πρωτοβουλίαν καί δέν ἔκαμεν αὐτό πρότασιν περὶ μονομεροῦς μεταβολῆς. Ἐδέχθη μόνον πρότασιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας περὶ τούτου.

Καί ἐξεθέσαμεν ἤδη τά τῆς πρωτοβουλίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὑψώσαντος

πρώτου τήν σημαίαν τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου. Ἀλλά ἐγείρεται τό ἐρώτημα:

Πῶς τήν πρότασιν ταύτην τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, τήν ἐπιπολαίαν, τήν ἀντικανονικήν, τήν διασκελίσασα **ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ** τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τήν περιφρονήσασαν γνώμας καί ἀποφάσεις τῶσων Συνόδων καί τῶσων μεγάλων Πατριαρχῶν ἀπό αἰώνων τηρουμένας, ὡς θά ἴδωμεν κατωτέρω, πῶς ταύτην ἀπεδέχθη κατὰ πλειοψηφίαν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος, ἡ συνελθοῦσα τό πρῶτον τήν 24ην Δεκεμβρίου 1923, κατόπιν τῆς διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1923, κατ' εἰσήγησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν συγκλήσεως αὐτῆς ὑπὸ τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐκ τῶν ὑπερτριᾶκοντα

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου.

από τό 1917 μέχρι σήμερα

Ἀρχιερέων, πῶς μόνον πέντε εὐρέθησαν διαφωνοῦντες καί δέν ἠγέρθη ἡ πλειονότης νά καταπολεμήσῃ τήν πραξικοπηματικήν πρότασιν, τήν ὁποίαν μέ τόσον ἐπιμονήν καί τόσον σθένος ἐπέσπευδεν καί προσπαθοῦσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος;

Διά νά ἐξηγήσωμεν τήν ἀπορίαν ταύτην, πρέπει νά ἀφηγηθῶμεν πῶς καί ὑπό ποίας περιστάσεις συνήλθεν ἡ Ἱεραρχία.

Εἴπομεν, ἤδη, ὅτι ἡ Ἐπανάστασις, νομοθετήσασα τήν μεταβολήν τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου οὐδεμίαν ἠθέλησεν ἢ προσεπάθησεν νά ἐπιβάλλῃ μεταρρυθμίσεις εἰς τό Ἐκκλησιαστικόν Ἡμερολόγιον. Ἄν ἤθελεν ἡ Ἐπανάστασις θά ἐπέβαλε ταύτην συγχρόνως μέ τήν μεταρρύθμισιν τοῦ Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου.

Τήν μεταβολήν ἠθέλησεν καί ἐπεδίωξεν αὐτός, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος. Καί πρός τοῦτο ἠθέλησε νά στηριχθῇ ἐπὶ ἀποφάσεως τῆς ὅλης Ἱεραρχίας. Διά τοῦτο εἰσηγήθη τήν σύγκλησιν αὐτῆς.

Ἀλλά πῶς ἦτο δυνατόν νά εἶναι δέβαιος, ὅτι αὕτη θά ἀπεδέχετο τήν πρότασιν καί δέν θά τήν ἀπέρριπτε;

Εἶχεν εἰς χεῖρας του πειστικώτατον καί πειστικώτατον ὄπλον. Εἶχεν τόν τρόπον συγκροτήσεως τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς, ἣτις παρά τήν ἀρχικήν ἀποφασίν της νά μήν ἀναμιχθῇ, θά τηροῦσε στάση ἀνεκτική πρός τās θελήσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, μέ τās ὁποίας οὗτος ἐξεδήλωνεν τῆς δεσμεύσεις του ἀπέναντι τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ἐτοίκατεστρώθη τό σχέδιον τῆς πανηγυρικῆς συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας.

Ὡς ἐλέχθη, ἀνωτέρω, ἡ Ἱεραρχία συνήλθεν κατά πρῶτον μετά τήν Ἐπανάστασιν διά Β. Διατάγματος τῆς 31ης Μαρτίου 1923. Εἰς τήν προηγηθεῖσαν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 18ης Ἀπριλίου, εἴπομεν ὅτι, ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος τῆς διορθώσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, συνεπεία ὑπομνήματος τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ζητοῦντος ἔκτοτε τήν διόρθωσιν· ἀλλά ἀπεφάνθη, ὡς εἶδομεν, ὅτι ἡ διόρθωσις αὕτη μποροῦσε νά ὑλοποιηθῇ, ἀφοῦ προηγουμένως, συμφωνήσωσι πρός τοῦτο, τόσον τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ὅσον καί αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

Ἐπειδή, ὅμως, ὡς γνωρίζομεν ἤδη, αἱ λοιπαὶ

Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἀπέκρουον τήν διόρθωσιν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀπεφάσισε νά προβῇ εἰς τήν διόρθωσιν μόνον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἔχων ἐξισφαλισμένην τήν ἐκδιασθεῖσαν συγκατάθεσιν εἰς τοῦτο, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Διά τοῦτο, ἐλήφθησαν ὅλα τὰ μέτρα, διά νά μή χαθῇ ἡ εὐκαιρία ἢ ὁποία προσεφέρετο εἰς τοὺς τότε οἰκουμενιστάς.

Καί ἰδοὺ, τήν 24ην Δεκεμβρίου 1923, συνήλθεν εἰς Α' Συνεδρίαν τῆς Δευτέρας αὐτῆς περιόδου ἡ Ἱεραρχία. Συνήλθεν ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάλῳ, ὑπὸ τήν προεδρίαν πάντοτε τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, παρόντος (ἄκουσον! ἀκουσον!) καί τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως Πλαστήρα, τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως Γονατᾶ καί τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καί τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, σέ μία προσπάθεια τοῦ Μητροπολίτου, νά «ντύσῃ» τήν ὑπόθεσιν καί μέ τόν «μανδύαν» τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας.

Μετά τήν τέλεσιν ἀγιασμοῦ, ὁ Μητροπολίτης (δέν εἶχεν ἀκόμη λάβει τόν τίτλον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος), ἐκήρυξε τήν ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τήν ὁποίαν καί προσφώνησε.

Εἰς τήν αἴθουσαν ἐκείνην, ἐν ᾗ περιίπταται τό καθοδηγοῦν τās ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων Ἅγιον Πνεῦμα καί ὅπου ἡ εἰκὼν τοῦ Ἑσταυρωμένου καί ἄλλαι εἰκόναι συμβολίζουν τήν εἰρήνην καί τήν ἀγάπην ἐκαλοῦντο καί ἐχαιρετίζοντο ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ἐπαναστάσεως, διά νά ἀπειλήσουν καί ἐκδιάσουν ἐμμέσως τήν Ἱεραρχίαν, πρός συμμόρφωσιν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, μονομερῶς, ἀποφασισθέντα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, δέν δύναται θεδαίως, νά ὑπερφηανεύεται διά τήν ἐπαίσχυντον αὐτὴν πράξιν. Διότι, ἀσφαλῶς, ἡ πρωτοβουλία ἦτο ἰδική του. Ἐνῶ ἡ Ἐπανάστασις διορθώσασα τό Πολιτικόν Ἡμερολόγιον δέν ἔθιξεν, ἕως τότε τό ἐκκλησιαστικόν, σεδασθεῖσα τήν πρώτην ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας, καλεῖται τώρα εἰς τό Συνοδικόν Μέγαρον διά νά ἐπιρρεάσῃ διά τῆς παρουσίας της, τήν Ἱεραρχίαν, ὅπως ἀποδεχθῇ τήν μεταβολήν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, τήν ὁποίαν εἰσηγείται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος.

Καί τήν ὁδηγεῖ, ἐκεῖ, εἰς τό Συνοδικόν Μέγαρον,

ποῖος; Ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλά, ἄς ἴδωμεν, τί ἐλέχθη εἰς τὴν πρώτην ταύτην συνεδρίασιν τῆς Ἱεραρχίας, εἰς τὴν ὁποίαν παρὰ τὰς πιέσεις, δέν ἐγινε κατορθωτή ἢ διὰ Νόμου ἢ Β. Δ. μεταβολή τοῦ ἑορτολογίου.

Μετά τὴν τέλει τοῦ ἁγιασμοῦ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κηρύσσων τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δέν ἀνέπεμψε μὲν θυμίαμα πρὸς τὸν Ὑψιστον, οὔτε ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατηύθυνεν ὅμως ὡς θυμίαμα, ἐνώπιον τοῦ Πλαστήρα καὶ Γονατᾶ, τὴν ἐξῆς προσφώνησιν ἣν παραλαμβάνομεν ἀπὸ τοῦ Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν «Ἐκκλησία» τὴν 29ην Δεκεμβρίου τοῦ 1923.

«Ὁ Ἀρχηγός τῆς ἐπαναστάσεως διὰ τῶν ἀπὸ 14ης Δεκεμβρίου 1923, ἀποφάσεων, τροποποιήσας τὴν ἀπὸ 5ην Δεκεμβρίου ἀπόφασιν, παρέπεμψεν μὲν εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τὰ δι' αὐτῆς διαταχθέντα μέτρα, ἀνέθεσε δέ τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας καὶ κατήργησε μετὰ τοῦ Νόμου Σ. Α. τοῦ ἐπὶ τοῦ Ν. Διατάγματος τοῦ 1833 στηριζομένου, τὴν δι' αὐτοῦ καθιδρυμένην διαρκῆ πενταμελῆ Σύνοδον. Ἡ δὲ Κυβέρνησις, συνεκάλεσε σήμερον, τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας πρὸς ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων αὐτῆς.

Ὁ Θεός, ὁ λαλήσας ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἃς καταπέμψῃ τὰς εὐλογίας Αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν τε καὶ τὴν Κυβέρνησιν καὶ διὰ τῆς Θείας Αὐτοῦ εὐδοκίας, ἃς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν προόδον, τὴν φιλάτην ἡμῶν Πατρίδα καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, μεθ' οὗ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναπνοσπιάστωσ δι' ἀδιαρρήκτων πνευματικῶν δεσμῶν συνδεδεμένη».

Καὶ ἀφοῦ ἐκφράζει τὴν ἀγαλλίασιν του, διότι «ἡ ἐπανάστασις κατήργησε τὴν πενταμελῆ διαρκῆ Σύνοδον», τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει ὡς «ξενικὸν θεσμόν» καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδίδει ὅλην τὴν μέχρι τοῦδε κακοδιοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, διότι τὰχα τὰ κανονικά δικαιώματα τῆς Ἐκκλησίας, παρεδόθησαν εἰς πέντε μόνον Ἀρχιερεῖς, ἢ κυρίως εἰπεῖν εἰς τρεῖς (τὴν πλειονοψηφίαν), συνεχίζει:

«Ἡδὴ ἡ Πολιτεία, μετὰ τὰς γενναίας περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀποφάσεις τῆς ἐπαναστάσεως, πρὸς ἣν ἀμέριστον ὀφείλομεν εὐγνωμοσύνην, ἐπὶ ἐκδώσει αὐτῶν, μελετᾷ τὴν κύρωσιν τοῦ νέου καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἐκκλησίας». Μετὰ τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Πρωθυπουργός Γονατᾶς, ὅστις μεταξύ ἄλλων, ἔθεσε τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἠγεσίαν πρὸ τῶν εὐθυνῶν της, μὴ ἀποδεχόμενος οὐδεμίαν εὐθύνην γιὰ ἀνάληψιν σχετικῶν πρωτοβουλιῶν ἀπὸ μέρους τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας, λέγοντας ὅτι: «...Ὁ εἰλικρινὴς καὶ ἀνιδιοτελεὴς πόθος τῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς ἐπαναστάσεως, εἶναι νὰ βελτιώσῃ τὰ πράγματα τῆς χώρας, χάριν τῆς μελλοντικῆς εὐημερίας τοῦ κράτους καὶ τοῦ ἔθνους,

οὗ πόθου ἕνεκα, δέν ἠδύναντο ἀμφότεροι αὐταὶ νὰ παραλείψωσι τὴν βελτίωσιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας, ἥς ἀντιλαμβάνονται τὴν καθυστέρησιν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ ἐπιβαλλομένου συγχρονισμοῦ αὐτῆς, πρὸς ὃν καὶ ἀπαιτεῖται ὥθις ἵνα μὴ ἡ Ἐκκλησία ἐκπέσῃ ἐν τῇ συνειδήσει τῶν χριστιανῶν, συντελέσῃ δέ ἀπ' ἐναντίας εἰς τὴν ἡθικὴν βελτίωσιν καὶ εὐημερίαν τοῦ λαοῦ. Ἐγνωρίζομεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐδράζεται ἐπὶ εἰδικῶν κανόνων τῶν ὁποίων ἡ διατάραξις συνεπάγεται κλονισμόν αὐτῶν τῶν δόθρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τοῦτο δέν ἠθέλησαμεν διὰ ριζικῶν μέτρων, ὅσον καὶ ἂν ἐθεωρήσαμεν ταῦτα λυσιτελεῖ καὶ σκόπιμα, νὰ ἐπιβάλλωμεν τὴν ἀναμόρφωσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἐπροτιμήσαμεν ἀφοῦ ἐνεργήσαμεν, ὅτι δέν ἐναντιώνεται εἰς τοὺς Ἱ. Κανόνας, νὰ παραδώσωμεν τὴν συνέχειαν τοῦ ἔργου τῆς βελτιώσεως τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰς ἀρμοδίας χεῖρας καὶ πρὸς τοῦτο ἐκαλέσαμεν τὴν Ἱεραρχίαν».

Κατόπιν ὁ ἀρχηγός τῆς Ἐπαναστάσεως, ἵνα δείξῃ πόσον εἶχεν ἀποφασίσει νὰ στηρίξῃ τὰς οἰσδιήποτε ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὰς ὁποίας ἦτο καὶ ἀρμοδίαι, εἶπε τὰ ἐξῆς: «Ἡ Ἐκκλησία ἤρchiσε νὰ ἀναγεννᾶται ἀπὸ τῆς σήμερον δέ, ἄρχεται ἡ περίοδος αὕτη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀναγεννήσεως». Ἀναφερόμενος εἰς τὴν λύσιν τῶν ἀναφυέντων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἐξῆρε τὴν εἰς ταύτην συμβολὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, εἰπὼν, χωρὶς νὰ ἀναφέρεται στοῦ ἡμερολογιακοῦ μόνον ζητήμα, ὅτι: «Ἡ μετριοπάθεια αὐτοῦ, ἡ σύνεσις καὶ ἡ μόρφωσις αὐτοῦ, οὐκ ὀλίγον συνέβαλεν εἰς τὴν ἐπιτευχθεῖσαν λύσιν τοῦ ζητήματος».

Τέλος καὶ ὁ Ὑπουργός τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ἔθεσεν καθαρά τὸ ζήτημα τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ὑποδείξας, ὅτι ἡ Ἐπανάστασις ἐννοεῖ νὰ λύσῃ τοῦτο σήμερον διὰ τῆς Ἱεραρχίας. Ἰδοὺ δέ, τί ἐπὶ λέξει εἶπεν, ὡς πρὸς τοῦτο. «Τὸ ἔργον τῆς Ἱεραρχίας εἶναι μέγα καὶ βαρὺ.

Ἐχει αὕτη νὰ μελετήσῃ καὶ ἐγκρίνῃ τὸ σχέδιον νέου καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἐκκλησίας, στηριζομένου εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ὑποβληθησομένου πρὸς ψήφισιν... Ἐχει, τέλος, ἡ Ἱεραρχία τὸ ἔργον τοῦ συντονισμοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πρὸς τὸ πολιτικὸν ἡμερολόγιον, ἔργον ὅπερ προφανῶς, εἶναι ἐπείγον καὶ ἀπαραίτητον πρὸς πρόληψιν τῶν ἀτόπων τῆς διαφορᾶς τῶν ἡμερολογίων...» Ἀφοῦ, οὕτως, ἡ Ἱεραρχία ἔμαθεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ὅτι ἡ θέλησις τῶν περὶ τὰ ἐκκλησιαστικά συμβούλων, εἶναι νὰ διορθωθῇ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ καὶ ποιοὶ κίνδυνοι τὴν ἀπειλοῦν, ἂν τυχόν δυστροπήσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν θέλησιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου. Ἐτοί, ἀνεγνώσθη τὸ ἀπὸ 17ης Δεκεμβρίου 1923, Β Διατάγμα, διὰ

του οποίου ἐκλήθη ἡ Ἱεραρχία, ἵνα συγκροτήσῃ τὴν Α' Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας. Εἰς τὸ Διάταγμα τοῦτο, μεταξύ τῶν ἄλλων ἐργῶν τῆς Ἱεραρχίας, ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς: «Θέλει ἀποφανθῇ περὶ τῆς προσαρμογῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου πρὸς τὸ πολιτικὸν τοιοῦτον». Ὑπεδεικνύετο, λοιπόν, εἰς τὴν Ἱεραρχίαν ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβῃ θέσιν ἐπὶ τῶν θελήσεων καὶ εἰσηγήσεων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ἐπίσης, ἀνεγνώσθη τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, ἡ περὶ Διοικήσεως τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπόφασις ὑπ' ἀριθμ. 35422 (14η Δεκεμβρίου 1923) τῆς Ἐπαναστάσεως, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ἄλλη ἀπόφασις αὐτῆς ὑπ' ἀρ. 35420 (14η Δεκεμβρίου 1923), διὰ τῆς ὁποίας τροποποιουμένης τῆς προγενεστέρας (5η Δεκεμβρίου 1923) ἀποφάσεως αὐτῆς, περὶ ὁρίου ἡλικίας μεταθέσεως Μητροπολιτῶν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ συμπληρώσαντες τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν, ἀποχωροῦσι τῆς ὑπηρεσίας, ὁρίζετο ὅτι οἱ ἀνεπαρκεῖς Μητροπολίται ἀποχωροῦσι τῆς ὑπηρεσίας, πρὸς δὲ ὅτι ἐπιτρέπεται μετάθεσις καὶ τῶν Μητροπολιτῶν μετὰ γνωμοδότησιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Πρέπει νὰ σημειωθῇ, πὺς τ' ἀνωτέρω, ὑπῆρξαν θέσεις, θελήσεις καὶ εἰσηγήσεις τῶν περὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον συμβούλων. Εἶχον, οὕτω, ληφθεῖ ὅλα τὰ μέτρα, πρὸς ἄλωσιν τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας ὑπὲρ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ, ὅτι κατὰ τὸν εἰσαχθέντα καὶ ψηφισθέντα νέον Καταστατικὸν Νόμον τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας θά συνήρχετο τακτικῶς, ἅπαξ μόνον τοῦ ἔτους καὶ ἐκτάκτως ὅτε ὑπῆρχε ἀνάγκη. Καθ' ὅλον δὲ τὸ ἄλλο διάστημα, καθ' ὃ δὲν λειτουργοῦσε ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ἐδικαιοῦτο ὁ Πρόεδρος αὐτῆς, ὁ Ἀθηνῶν Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος, νὰ ἐνεργῇ ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Δὲν πρέπει νὰ παραλειφθῇ ἀκόμη, ὅτι ἡ διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Πλαστήρα καὶ Γονατᾶ ἀρξαμένη, ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν, συνεδρίασις τῆς Α' Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἐτελείωσε τὴν ἡμέραν ἐκείνην (24η Δεκεμβρίου), μὲ ἓν ψήφισμα τὸ ὁποῖον κατ' εἰσήγησιν τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ὑπέγραψεν ἡ Ἱεραρχία καὶ κατὰ τὸ ὁποῖον, ἀπεφάσισεν νὰ μὴν δεχθῇ ποτὲ τὴν ἐκ νέου ἐπάνοδον τοῦ διοικητικοῦ θεσμοῦ διαρκοῦς ὀλιγομελοῦς Συνόδου, ξένου πρὸς τοὺς κανόνας καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀπεφάσισεν ἐπίσης, νὰ ἐκφράσῃ διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς, τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πρὸς τοὺς συντελεστάς τῆς χειραφετήσεώς της (δηλαδή πρὸς τὸν Πλαστήρα - Γονατάν)!

Δουλικωτέρα ἐμφάνισις ἀλλὰ καὶ γλοιωδεστέρα προσπάθεια ἐπιρροασμοῦ τῆς θελήσεως τῆς κοσμητικῆς ἑξουσίας, ἐκ μέρους τῆς Ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας, παρὰ τὴν ἀρνητικὴν στάση καὶ ἀπόφαση τῶν Πλα-

στήρα - Γονατᾶ ἔναντι τοῦ Κράτους, οὐδέποτε παρουσιάσθη, εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δὲν παρήλθον πολλαὶ ἡμέραι, ἀπὸ τῆς πρώτης ταύτης Συνεδριάσεως, ἵνα τὸ ποθούμενον ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου πραγματοποιηθῇ.

Διότι, τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1923, ἡ Ἱεραρχία λησμονήσασα ὅτι εἶχεν, ἤδη, ἀποφασίσει τὸν Ἀπρίλιον 1923, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀποδεχθῇ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, μονομερῶς, παρὰ νόμως καὶ πραξικοπηματικῶς, λαμβάνουσα τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὥστε νὰ παύσῃ νὰ ἐνεργῇ, ὅπως αἱ ἄλλαι Αὐτοκέφαλοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι εἰς τὸ νὰ συναινέσουν. Ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος, ἐγνώριζεν πλεόν καλῶς, ὅτι αἱ Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἀπέκρουαν τὴν μεταβολὴν διὰ τοῦτο, εἰσηγήθη νὰ βασισθῇ ἡ Ἱεραρχία, κυρίως, εἰς τὴν συναινέσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διότι ἐγνώριζεν ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι ἡ συγκατάθεσις αὐτοῦ, ἦτο δεδομένη καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἱεραρχία περατώσασα ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον, κυρίως ἐκλήθη, ἀπῆλθεν, ἔμεινε ἀντιπρόσωπος αὐτῆς κατὰ τὸν ψηφισθέντα καταστατικὸν χάρτην ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, δυνάμενος κατ' ἀπόφασιν αὐτῆς νὰ διαπραγματευθῇ καὶ περατώσῃ μόνος τὴν ὑπόθεσιν περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου. Δὲν ὑπῆρξεν, ὁμως, ἐντελῶς εἰλικρινῆς ἡ στάσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἀπέναντι τῆς Ἱεραρχίας, διότι:

α) Παρὰ τὸν ἐκδιασμόν, ὅστις ἡσκήθη ἐπὶ τῆς Ἱεραρχίας, αὕτη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τὸσον σοδαροῦ θέματος. Δὲν ἦτο δυνατόν ἐπίσης, νὰ ἀποφασίσῃ τὴν μονομερῆ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, τὴν στιγμὴν πού ἐγνώριζε τὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος σταλέντα γράμματα τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, εἰς ἀπάντησιν τῶν προτάσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ τὰ γράμματα ταῦτα, καίπερ ζητηθέντα ὑπὸ τινῶν Ἱεραρχῶν, πρὶν λάβῃ ἀπόφασιν ἡ Ἱεραρχία, δὲν ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν αὐτῆς. Ἰδίως, ἡ ἀπάντησις τοῦ Πατριαρχοῦ Φωτίου. Ἀντί δέ, νὰ τεθῶσιν ὑπ' ὄψιν τῆς Ἱεραρχίας τὰ γράμματα ταῦτα καὶ νὰ γνωρίξῃ ἡ Ἱεραρχία τὰς γνώμας ὄλων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος, παρὰ τὴν ἐπιμονὴν τινῶν Ἱεραρχῶν, οὐδόλως, ἐπαρουσίασεν τὰ γράμματα ταῦτα, ἀλλὰ τοὺς ἐδεδαίωσε, ὅτι καθ' ὅς εἶχεν πληροφορίας καὶ κατὰ τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, θά ἐφήρμοζον τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

β) Ἡ ἐπὶ τῇ δάσει τῶν πληροφοριῶν, ὅς παρείχεν ὁ Ἀθηνῶν, ληφθεῖσα τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1923, ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, διελάμβανε τὰ ἑξῆς ἐπὶ λέξει:

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΣΧΟΛΙΑ

Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΜΑΜΩΝΑ

Ἡ ἐξάρτησις τῶν μαζῶν ἀπὸ τὰ «κερδοφόρα» παιχνίδια, εἶναι εἰς τίς ἡμέρες μας, κάτι τὸ ὁποῖον ἔχει πάρει διαστάσεις τρομακτικές.

Μέσα στὰ «Καζίνο», οἱ σύγχρονοι κυνηγοὶ τῆς τύχης, καταθέτουν οἰκονομίες ἐτῶν, ξεπουλοῦν περιουσίες, ὑποθηκεύουν τὴν ζωὴ τους καὶ τὴν ζωὴ τῶν παιδιῶν τους, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες... ταγοὶ μαζί μέ ἄλλοεθνεῖς καὶ ἄλλοθρήσκους, τρίβουν τὰ χέρια τους, διότι γεμίζουν οἱ τσέπες τους ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ λαοῦ, πού τοὺς ἐμπιστεύεται τὸ μέλλον του.

Ἡ κερδοσκοπία ξένων (Ἑβραϊκῶν) ἐπιχειρήσεων, αὐτὴν τὴν στιγμήν, «ἀγοράζει» τὴν Ἑλληνικὴν γῆ, εἰς ἐξευτελιστικές τιμές, ἐκμεταλλευομένη τὸ πάθος τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων γιὰ... εὐκόλο κέρδος.

Κέρδος χωρὶς ἰδρώτα, ἐξανεμίζεται φέροντας μαζί του ζημία. Ὁ λαὸς μας, ὁ σοφὸς αὐτὸς λαός, πού ὅλοι τὸν ἔχουν βάλει στό στόχαστρο, τὸ ἔχει εἰπεῖ (καὶ τί δέν ἔχει εἰπεῖ αὐτός ὁ κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ εὐλογήθηκε ἀπὸ τὸν Χριστόν, λαός), «...ἀνεμομαζώματα, δια...σκορπίσματα».

Ἔτσι χαρακτηρίζει τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἔρχονται ἀπὸ δραστηριότητες πού δέν στηρίζονται στὴν νόμιμη, παραγωγικὴ διαδικασία, πού εἶναι εὐλογημένη, MONON ὅταν περνᾷ ἀπὸ τὸν τίμιον ἰδρῶτα!

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἔθνος» τῆς 8-1-1997, ἐντοπίσαμεν μίαν ἐνδιαφέρουσαν μελέτην, διὰ τὸ θέμα τῶν «Καζίνο»:

«800 δις. τὸ 1996 στὸν τζόγο»

Ὁκτακόσια ὀλόκληρα δισεκατομμύρια κόστισε τὸ 1996 εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἡ μανία νὰ γίνουν πλούσιοι ἢ ἀπλῶς πλουσιώτεροι, μέσῳ τοῦ τζόγου. Οἱ πλέον ἰσχυροὶ μαγνήτες

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

**ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟ
ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΕΚΔΟΤΗΣ:

**ΓΕΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ**

**Νομίμως εκπροσωπούμενον ὑπὸ
τοῦ Προέδρου τοῦ Δ.Σ. Σεβ.
Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Ἀχαρνῶν
καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου**

**ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32
Τ.Κ. 106 82 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 3828280 - 3647365
ΔΧ: 3647365**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

**Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.
Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας
κ. Ἀθανάσιος**

**ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ**

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησία, δραχμαὶ 1000

Ἑξωτερικοῦ:

Ἑτησία, δολλάρια Ἀμερικῆς 50

Τιμὴ φύλλου δρχ. 100

**ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
MONTAZ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
ΣΤΙΑΒΗ Ε.Π.Ε. - Γερανίου 7Α
Ὁμόνοια τηλ.: 5241112**

ἀποδείχθησαν τὰ καζίνο, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπαίχθησαν περίπου 270 δις. δρχ.

Εἰς μίαν χρονιάν ἔντονης λιτότητος, ὅπως τό 1996, πάνω ἀπό 230 δις. δρχ. ἐπαίχθησαν εἰς τὰ ἔξι ἰδιωτικά καζίνο πού λειτουργοῦν εἰς τήν χώρα μας.

Ἀπό τό ποσόν αὐτό, τὰ 60 δις. δραχμές ἐπέρασαν ἀπό τὰ χέρια τῶν παικτῶν εἰς τούς ἰδιοκτητήτας τῶν καζίνο, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πάντα τήν τύχη μέ τό μέρος τους. Πάντως, οἱ κυνηγοί τῆς τύχης, δέν χάνουν τό κουράγιο τους καί συνεχίζουν μέ ἀμείωτο ρυθμό νά γεμίζουν τούς ναούς τοῦ τζόγου. Πάνω ἀπό 1,5 ἑκατομ. πελάτες ἐπέρασαν τό 1996 τās πύλας τῶν ἰδιωτικῶν καζίνο, ἐνῶ εἰς τήν Πάρνηθαν «ἀνέδθηκαν» περί τούς 176 χιλιάδες παίκτης.

Στά Καζίνο ἡ μερίδα τοῦ λέοντος

Τό 1996, συμφώνως μέ ἐπίσημα στοιχεῖα, ἐξοδεύθησαν τὰ ἀκόλουθα ποσά:

- Εἰς τὰ καζίνο 268 δις. δρχ.
- Εἰς τό ΛΟΤΤΟ 128 δις. δρχ.
- Εἰς τό ξυστό λαχεῖο 105 δις.
- Εἰς τόν Ἰππόδρομον 57 δις.
- Εἰς τό ΠΡΟ-ΠΟ 49 δις. δρχ.
- Εἰς τό Λαϊκό Λαχεῖο 42,5 δις. δρχ.
- Εἰς τό Ἐθνικό Λαχεῖο 25,5 δις. δρχ.
- Εἰς τό ΠΡΟΤΟ 25,5 δις. δρχ.
- Εἰς τό Κρατικό (Πρωτοχρονιάτικο) Λαχεῖο 10 δις. δρχ.

- Εἰς τό Προπογκόλ 10 δις. δρχ.

Τέλος, μαζί μέ τὰ χρήματα πού ἐπαίχθησαν στά καζίνο, ὑπολογίζεται ὅτι τόν περασμένο χρόνο «ἐπαίχθησαν» 800 δις. δραχμές περίπου.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΩΝ ΑΞΙΩΝ

Εἶναι γνωστή ἀπό ἀρκετά χρόνια, ἡ ἔντονη προσπάθεια τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων νά «κτυπήσουν» τίς παραδοσιακές ἀξίες, ὅπως εἶναι ὁ γάμος, ἡ οἰκογένεια κ.λπ.

Ἐπίσης, μέσα στά τόσα καί τόσα «διδάγματα» τῶν προτεσταντῶν, ἀλλά καί

ἄλλων αἰρετικῶν, κακοδόξων καί παραποιητῶν τῆς Πίστεώς μας, εἶναι καί αὐτό, τό περί «μὴ ἀποδοχῆς τῶν Ἱερῶν μας Μυστηρίων». Καί πάντοτε, οἱ προτεστάντες «ἰνστρουχτορες», ρωτᾶνε ὑποκριτικά: «Μά, πότε εὐλόγησε τό μυστήριό τοῦ Γάμου ὁ Χριστός;».

Σκοπός μας, δέν εἶναι ἐδῶ νά ἀπαντήσωμεν σ' αὐτές τίς κουταμάρες τῶν αἰρετικῶν. Ἐχομε μιλήσει πολλές φορές γιά τὰ θέματα αὐτά καί δέν ὑπάρχουν πλέον ἄνθρωποι, πού νά πιστεύουν σέ τέτοια ἀνόητα σοφίσματα.

Ἐδῶ, μᾶς ἐνδιαφέρει ὅτι ὁ πόλεμος ἐναντίον τῶν ἀξιῶν αὐτῶν, ἔχει λάβει σοβαρές διαστάσεις καί μέσω περιοδικῶν μεγάλης κυκλοφορίας, ἐκτοξεύονται τὰ βέλη τῆς σκοτεινῆς προπαγάνδας, τὰ ἔχοντα ὡς σκοπόν, τήν ἀποσάθρωση τῶν παραδοσιακῶν κοινωνικῶν καί οἰκογενειακῶν δεσμῶν.

Ἔτσι, τό «Νιούσγουϊκ», ἐκυκλοφόρησε μέ ἐξώφυλλο, πού ἔχει τόν χαρακτηριστικό τίτλο: «Ὁ θάνατος τοῦ γάμου».

Νά τί γράφει, ἡ ἔφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία» τῆς 15-1-1997:

«Ὁ γάμος καί τό μέλλον του, ἀπασχολεῖ τό ἀμερικάνικο περιοδικό «Νιούσγουϊκ» πού παρατηρεῖ πῶς, οἱ περισσότερες εὐρωπαϊκές γυναῖκες ἀποκτοῦν παιδιά χωρίς γάμο καί κανεῖς δέν δείχνει νά ἐνδιαφέρεται».

Στή Σουηδία, τό 50% τῶν παιδιῶν πού γεννιῶνται, γεννιῶνται ἀπό ἀνύπανδρες μητέρες. Στή Δανία, τό ἀντίστοιχο ποσοστό εἶναι 46,8%, στή Νορβηγία 45,9%, στή Γαλλία 34,9%, στή Βρεταννία 32%, στή Φινλανδία 31,3%, στήν Αὐστρία 26,8%, στήν Ἰρλανδία 19,7%, στό Λουξεμβούργο 12,6%, στήν Πορτογαλία 17%, στήν Ἰσπανία 10,5%, στήν Ἰταλία 7,3%, στήν Ἑλβετία 6,4% καί στήν Ἑλλάδα 2,9%».

Ἴσως κάποιος παρατηρήσει, ὅτι τό ποσοστό στήν Ἑλλάδα εἶναι μικρό ἀκόμα.

Ὅχι ἀδελφοί μου. Εἶναι τεράστιο! Μέσ' τήν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα ΕΠΡΕΠΕ καί ΠΡΕΠΕΙ νά εἶναι μηδενικό τό ποσοστό αὐτό.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 882

Η ιδιαίτερη κρίση που μαστίζει σήμερα την ανθρωπότητα, δεν είναι οικονομική ή πολιτική τόσο, αλλά θρησκευτική και ηθική δίνοντας έτσι τις σωστές διαστάσεις στο απειλητικό αυτό φαινόμενο του καιρού μας.

Η θρησκευτική όψη και οι ηθικές διαστάσεις αυτής της κρίσεως, επιβάλλουν την ανάλογη αντιμετώπισή της, που άτυχως, δεν φαίνεται να έχει συνειδητοποιηθεί όσο πρέπει στον τόπο μας.

Και η κρίσις αυτή επαναλαμβάνουμε, είναι περισσότερο ηθική και θρησκευτική. Γίνεται συστηματική και έντεχνη προσπάθεια από τις σκοτεινές

δυνάμεις για απομόνωση του λαού

μας, από αυτήν ακριβώς τη ζωηφόρα ορθόδοξη παράδοσή του και την αποκοπή από τις ρίζες του, γεγονός που επιδεδαιώνεται από πολλές πλευρές.

Η υποτίμηση έξ' άλλου του ηθικού παράγοντα της κρίσεως, που φαίνεται στα λόγια τουλάχιστον όλων των πολιτικών ηγετών από τα όποια απουσιάζει κατά κανόνα η αναφορά στις ιδεολογικές ορθόδοξες χριστιανικές μας καταβολές εγκλείει τον κίνδυνο της απαλλοτριώσεως του φρονήματος του λαού μας, με αναπόφευκτη συνέπεια τον πνευματικό του αποπροσανατολισμό και τη διατήρηση της σημερινής βαρειάς ατμόσφαιρας που προσιωνίζεται βαρύτερα κακά για μās και τα παιδιά μας.

Θά χαϊρόμαστε ιδιαίτερα εάν είχαμε τό θάρρος να υπογραμμίσουμε τον ηθικό χαρακτήρα της σημερινής κρίσεως ή εάν ξέραμε ότι διδάσκονται στα σχολεία τα αίτια της κρίσεως αυτής.

Γιατί τότε θά μπορούσαμε όλοι μας να περιμένουμε με έλπίδα τό ξεπέρασμα της κρίσεως τουλάχιστον από τη νέα γενιά πράγμα που όλοι είλικρινά ποθοῦμε.

Φοβούμεθα, όμως, πώς αυτά που δεν ακούονται όσο και όπως πρέπει, όφείλουμε όλοι όσοι πιστεύουμε στην αλήθεια αυτή να τά λέμε έμεις στους έαυτούς μας και στα παιδιά μας, σέ βαθμό

που νά γίνει συνείδηση όλων, ότι αν δέν έκτιμή-

σουμε σωστά και δέν γυρίσουμε πίσω στην ορθόδοξη παράδοσή μας, στίς αρχές της Έκκλησίας, που έχουμε μάθει νά την περιφρονούμε, χωρίς νά ξέρουμε τό γιατί, δέν θά δοῦμε καλές μέρες και δέν θά μπορέσουμε νά αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά τούς καιρούς που έρχονται.

Τά γεγονότα είναι βέβαιο, ότι δέν περιμένουν. Έρχονται ύστερα από προειδοποιητικά σήματα και αμείλικτα δοκιμάζουν τή ζωή μας και καμιά αξία δέν έχουν οι όδυμοί ύστερα από τήν καταστροφή, όταν θά μπορούσε νά προληφθῇ τό κακό.

Μόνον ό Θεός μπορεί μέ τήν απολυτότητά Του, νά γεμίσει τίς άδειες καρδιές μέ τή χάρη Του και νά δυναμώσει τίς αδύνατες θελήσεις.

Μόνο κοντά στό Θεό, όλα παίρνουν αξία και μόνο ή συνειδητή στροφή πρὸς Αὐτόν, εξασφαλίζει στον ταλαίπωρο άνθρωπο του αἵωνα μας, δραστηριοποίηση και καρποφορία.

΄Ας πασχίζουν νά γκρεμίσουν από τίς καρδιές μας οι σειρήνες της εποχής μας, τά δάθρα του Θεοῦ.

΄Ας κατηγοροῦν τή θρησκεία ὡς σκοταδιστική, όσοι νομίζουν ότι είναι προοδευτικοί.

΄Ας μάχονται τήν Έκκλησία και τούς εκπροσώπους της οι δήθεν συγχρονισμένοι.

΄Ας αποπροσανατολίζουν τούς νέους μας και ἄς τούς διαφθείρουν μέ όλα τά μέσα που διαθέτουν.

Η ζωή που είναι ό μεγαλύτερος δάσκαλος, θά διακηρύσσει μέ μεγάλη φωνή πὸς ἡ ανάκληση του Θεοῦ στη ζωή του ανθρώπου, είναι τό μεγαλύτερο εὔρημα και ἡ πιό συγκλονιστική μαρτυρία.

΄Υπάρχουν πράγματα που δέν μπορεί κανείς νά τά περιγράψει οὐσιαστικά. Μόνον σάν ζήσει, μπορεί νά τά αισθανθεῖ. Μόνον όσοι νοιώσουν τήν παρουσία του Θεοῦ στη ζωή τους, θά μπορέσουν νά μās καταλάβουν. ΄Αλλά, ἐπ' αὐτοῦ του μεγάλου θέματος θά επανέλθωμεν.

΄Υπό του ΄Αρχιμ. Χρυσοστόμου Βάρκα

ΠΕΝΘΗ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΚΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ

† 1920 - 1997

«Γρηγορείτε οὖν ὅτι οὐκ οἰδατε
ποία ὥρα ὁ Κύριος ἡμῶν ἔρχεται» (Ματθ. ΚΔ' 42).

Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Ἀντώνιος, κατά κόσμον Ἰωάννης Θανάσης.

Ὁ ἀείμνηστος Ἐπίσκοπος, ἐγεννήθη εἰς τήν Παιανίαν, τό ἔτος 1920, ἀπό τόν Γεώργιον καί τήν Σταματίνα Θανάση.

Ἐκλήθη ἀπό τόν Κύριον, ἀπό τῆς παιδικῆς του ἡλικίας (τό ἔτος 1936, ὅτε ὁ τότε Ἰωάννης Θανάσης ἦτο μόλις 16 ἐτῶν), νά τόν ὑπηρετήσῃ διά τοῦ μοναχικοῦ του βίου.

Λίγο ἀργότερα, τό 1940, ὁ Ἰωάννης ἐκάρει μοναχός, λαβὼν τό ὄνομα Ἀντώνιος. Τό ἔτος 1945, χειροτονεῖται ἱερεὺς, ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου.

Τό ἔτος 1973, ἐκλέγεται Ἐπίσκοπος ἀπό τήν Ἱεράν Σύνοδον, προεδρεύοντας τοῦ ἀειμνήστου

Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου Πάστρα καί τήν 13ην Ἰανουαρίου τοῦ 1973, χειροτονεῖται εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσσοδαλάντου, Λυκοβρύσεως Ἀττικῆς. Συλλειτουργοῦντων καί μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν:

- α. Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου
- β. Εὐρίπου καί Εὐδοίας, Παϊσίου
- γ. Μοντεράλ Καναδά, Ἀκακίου
- δ. Κυκλάδων, Γαβριήλ

Μέ γνώμονα τήν Εὐαγγελικὴν ρῆσιν «μακάριοι οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες», εἴμεθα βέβαιοι, πὼς θά ἀπολαύσῃς τῆς ὑψίστης τιμῆς, τῆς ἀπονομῆς τοῦ ἀμαράντου στεφάνου, ὃν ἀπονέμει «ὁ καί νεκρῶν καί ζώντων ἐξουσιαστής».

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιωμακάριστε καί ἀειμνηστε Σεδασμιώτατε Ἀντώνιε.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΣΤΟΡΙΑΣ ΚΥΡΟΣ ΠΕΤΡΟΣ ΑΣΤΥΦΙΔΗΣ † 1915-1997

Μητροπολίτης Ἀστορίας Πέτρος, κατά κόσμον Στέφανος Ἀστυφίδης.

Ἐγεννήθη στήν νήσον Χίον τό ἔτος 1915, ἀπό τόν Δημήτριον καί τήν Μαρίαν. Ἐμόνασε εἰς τό Κελλίον «Ἀνάληψις» Ἀγίας Ἀννης.

Διάκονος καί ἱερέας, ἐχειροτονήθη ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, τό ἔτος 1943.

Ἐπίσκοπος Ἀστορίας, ἐχειροτονήθη τό ἔτος 1962 ἀπό τήν Σύνοδον τῶν ἐν Διασπορᾷ Ρώσων.

Ἐκοιμήθη 9-1-1997 καί ἐτάφη εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἀγίου Μηνᾶ Ἀνθούσης, δίπλα εἰς τόν τάφον τοῦ κατὰ σάρκα ἀδελφοῦ του π. Νήφωνος.

Εἰς τήν Νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν, παρέστησαν πλῆθος ἱερέων καί μοναχῶν, καθῶς καί πιστοί ἀπό τήν Ἀττική, τόν Πειραιά καί ὅλη τήν Ἑλλάδα.

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

